

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobců: a) P.B., b) J. B., c) K.B.**, všichni zast. Mgr. Janou Syrovátkovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Nad Lesíkem 2269, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 1, za účasti: 1) Družstvo pro rekreační bydlení se sídlem Praha 5, Lahovice, Lahovická 117, IČ: 00056227, zast. JUDr. Milošem Boháčem, advokátem se sídlem Praha 3, Korunní 774/87, 2) Povodí Vltavy, státní podnik, se sídlem Praha 5, Grafická 36, 3) Obec Slapy, Slapy 72, zast. JUDr. Alešem Zemanem, advokátem se sídlem Praha 2, Svobodova 7, 4) Ing. arch. T.Z., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2.2010, sp.zn. SZ 026801/2010/KUSK REG/Kro, č.j. 032517/2010/KUSK,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I I I . Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti usnesení Úřadu městysu Štěchovice, stavebního úřadu (dále jen stavební úřad), ze dne 21.12.2009, č.j. St.149/09/So-1429/S (dále též prvostupňové rozhodnutí), jímž bylo zastaveno společné územní a stavební řízení na pavilón přístaviště, oplocení (dále též stavba) na pozemku pč. 296/565 v k.ú. Přestavky u Slap, a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobci v podané žalobě tvrdili, že na řadu jejich závažných odvolacích námitek žalovaný vůbec nereagoval, odůvodnění jeho rozhodnutí obsahuje řadu nepravdivých informací, žalovaný pomínul závažná procesní pochybení stavebního úřadu, ačkoliv tato

pochybení byla žalobci v odvolání napadána, neboť měla významný dopad na konečné rozhodnutí. Namítali, že žalovaný omezil práva žalobců na účast ve správním řízení tím, že jim vůbec neoznámil, že odvolání přijal a řízení zahájil, nesdělil jim ani jeho spisovou značku a tím porušil § 47 odst. 1 za použití § 93 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád). Žalovaný se nezabýval námitkou podjatosti vůči Ing. Daně Sommerové, kterou žalobci vznesli, a nevypořádal se s námitkou v níž tvrdili, že stavební úřad vůči nim postupoval šikanózně, neboť jim jako podmínku vydání územního souhlasu uložil doložit doklady, které jednak byly zcela nadbytečné a jednak nebylo možné je zajistit ve lhůtě, kterou stavební úřad určil.

K územnímu plánu uvedli, že svůj návrh na vydání územního souhlasu odůvodnili územním plánem z roku 1959, který nikdy nebyl zrušen a v době podání jejich žádosti byl nepochybně platný ve smyslu § 187 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále též stavební zákon), a rozsudků Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen NSS), č.j. 1Ao 2/2008-141 a č.j. 1Ao 3/2008-136. K tomu poukázali na vyhlášku Městského úřadu Černošice ze dne 18.8.2009 (dále též vyhláška Městského úřadu Černošice), kde se konstatuje, že se tzv. územní plán z roku 1968 nepodařilo dohledat. Podle žalobců měl všechny tyto dokumenty stavební úřad k dispozici. Jeho tvrzení o tom, že územní plán z roku 1959 neměl k dispozici, kdy pak připouští, že mu žalobci doručili pouze mapovou část a to ještě v neověřené kopii, je nepravdivé a účelové. Žalobci poté, kdy si územní plán vyžádali přímo ze státního archivu, měli písemnou i mapovou část územního plánu z roku 1959 v úplné celistvosti a vždy ji tak prezentovali. Tento územní plán byl stavebnímu úřadu doručen spolu s rozsudky NSS ze dne 30.1.2008, tedy ihned poté, kdy byly rozsudky doručeny žalobcům. Skutečnost, že měl žalovaný k dispozici i textovou část územního plánu z roku 1959, je zřejmá z textu žalovaného rozhodnutí. V rozporu s těmito skutečnostmi v další části žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že měl k dispozici pouze mapovou část územního plánu z roku 1959 a textovou část územního plánu z roku 1968. K tomu žalobci doplnili, že obec Slapy žádný pozdější územní plán nepředložila, neboť tento neexistuje a listina, kterou předložila, je pouze prostou kopií torza „návrhu územního plánu“, nikoliv tedy územním plánem. Také z odpovědi na dotaz žalobců u Státního oblastního archivu v Praze, který spravuje archiv bývalého KNV Středočeského kraje, na dohledání územního plánu z roku 1968 vyplývá, že tento územní plán neexistuje. Přesto žalovaný k těmto tvrzením nepřihlížel a torzo návrhu územního plánu z roku 1968 prohlásil za textovou část územního plánu.

K otázce ochrany životního prostředí a krajiny žalobci poukázali nato, že původní negativní stanovisko odbor životního prostředí přehodnotil tak, že dne 23.12.2009 s jejich záměrem souhlasil. Toto stanovisko bylo zasláno stavebnímu úřadu, kterému muselo být doručeno nejpozději začátkem ledna 2010. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podávali žalobci dne 7.1.2010, přičemž zmíněné stanovisko jim došlo 11.1.2010. V době podání odvolání jej neměli k dispozici, proto se o něm v odvolání nezmiňují. Stavební úřad dříve než odeslal odvolání žalobců žalovanému musel mít toto zmíněné stanovisko oboru životního prostředí k dispozici, přesto v žalovaném rozhodnutí není toto stanovisko vůbec zohledněno, neboť je s ním v přímém rozporu.

Ke stanovisku vodoprávního úřadu Městského úřadu Černošice, podle kterého plánované stavby zasahují do zátopového území Slapské vodní nádrže, žalobci namítali, že je formulováno velice neurčitě a nekonkrétně. Uvedli, že vodoprávní úřad vycházel z již neplatné vyhlášky KNV Středočeského kraje (dříve Krajský národní výbor Středočeského kraje) z r. 1989, neboť byla derogována novější legislativou. Tuto skutečnost žalobci sdělili vodoprávnímu úřadu dne 20.1.2010.

Žalobci dále tvrdili, že stavební úřad průběžně informovali o všech svých zjištěných a skutečnostech, žádali jej o pomoc, ten však na písemná podání žalobců nikdy nereagoval a věc došla tak daleko, že se Ing. Sommerová, která žádost žalobců o vydání územního souhlasu vyřizovala, nechala před zástupcem žalobců i zapírat a všem jednáním se důsledně vyhýbala.

Podle žalobců žalovaný ve všech otázkách, které žalobci v rámci odvolání proti usnesení stavebního úřadu napadli nedůvodně přisvědčil stavebnímu úřadu. Ve značné míře se s námitkami odvolatelů nevypořádal, popřípadě uváděl informace zcela nepravdivé a bezdůvodně žalobce omezil na jejich procesních právech tím, že jim zamezil aktivní vstup do odvolacího řízení. Proto žádali, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Dále uvedl, že námitky žalobců stran nepravdivých informací v žalobou napadeném rozhodnutí jsou nekonkrétní a nelze na ně reagovat. Kromě námitek uvedených v odvolání, týkajících se osobního konfliktu žalobců se stavebním úřadem se žalovaný postupem stavebního úřadu zabýval a neshledal v jeho postupu ani v odvoláním napadeném usnesení vady, které by odůvodňovaly jeho změnu či zrušení. Dále konstatoval, že mu zákon neukládá jako odvolacímu orgánu, aby odvolatele informoval, že odvolání přijal nebo že zahájil odvolací řízení a nečiní tak v jiných odvolacích řízeních. Zdůraznil, že nebyla vznesena námitka podjatosti vedoucího stavebního úřadu, kromě toho tuto otázku je kompetentní řešit její přímá nadřízená. Podle žalovaného byl požadavek stavebního úřadu na doložení dokladů legitimní, jejich nedoložení bylo důvodem pro zastavení řízení, proto usnesení o zastavení řízení potvrdil. K námitce platnosti či neplatnosti územního plánu z roku 1968 či z roku 1959 uvedl, že tato námitka nebyla důvodem pro zastavení řízení, následující skutečnosti jsou polemikou o platnosti, resp. neplatnosti, výše uvedených dokumentací. Žalobci citované rozsudky NSS se nezabývaly platností územně plánovací dokumentace, soud se zabýval především dodržováním procesních postupů při vydávání OOP, které dodrženy nebyly, proto OOP zrušil. Názor stavebního úřadu, a v podstatě i žalovaného, že neexistuje platný územní plán obce Slapy, který by měl jak textovou, tak i grafickou část (jedna bez druhé nejsou platným územním plánem) nikdo nevyvrátil a nebyl dohledán ani v Oblastním archivu v Praze. Žalovaný prohlásil, že žádný z územních plánů ani jeho části (rok 1969 ani rok 1968) není uložen v jeho archivu platných územních plánů (nebo jejich ověřené kopie) ani nejsou uloženy u stavebního úřadu. Žalovaný měl v odvolacím řízení k dispozici pouze jeden mapový list, předložený žalobci k odvolacímu řízení, z něhož lze vyčíst to, co je konstatováno v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, že na parcele žalobců byla plánována dopravní plocha a dvoupodlažní objekt. Pokud žalobci tvrdí, že tento mapový list je platný, potom by měli respektovat i to, co je navrženo podle mapového listu na jejich pozemku. Nelze použít jen to, co vyhovuje jejich záměru. Obec Slapy zase doložila neověřenou kopii textové části územního plánu z roku 1968. Žalovaný uvedl na základě vyjádření stavebního úřadu, že žalobci předkládali stavebnímu úřadu dokumenty související s územním plánem pouze v prostých kopiích, bez úředního ověření. Přestože z mapového listu vyplynulo, že je na parcele umístěn dvoupodlažní objekt, dle názoru žalovaného nelze na základě tohoto mapového listu tvrdit, že by byla splněna podmínka § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochranné přírodě a krajiny (dále jen zákon o ochraně přírody a krajiny), že by tím bylo stanoveno plošné a prostorové uspořádání. Žalovaný se v žalovaném rozhodnutí nevyjadřoval k platnosti či neplatnosti územního plánu, pouze se snažil vypořádat s účelovými argumenty žalobců. Na základě výše uvedených skutečností a vlastního správního uvážení dospěl stavební úřad

k názoru, že je možno umístit stavbu jen na základě územního rozhodnutí. Žalobci byli s těmito závěry seznámeni na jednání a byli vyzváni k doplnění žádosti. Protože nedodali všechny požadované doklady ve stanovené lhůtě, řízení bylo podle zákona zastaveno. K námitce stran stanoviska Městského úřadu Černošice, odboru ochrany životního prostředí, žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 21.12.2009, stanovisko Městského úřadu Černošice bylo vydáno dne 23.12.2009, tedy po ukončení řízení a jak žalobci sami uvádějí, v odvolání se o něm nezmínili. Žalovaný je povinen zabývat se pouze námitkami uvedenými v odvolání, což učinil. Zároveň zpochybňuje doložení stanoviska v odvolacím spisu. Z něho vyplývá souhlas orgánu ochrany přírody, ale stanovisko vodoprávního úřadu zůstává nezměněné. Na tomto místě žalovaný poukázal nato, že dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem, což tímto pozdějším stanoviskem zcela porušil, protože mezi jednotlivými jeho stanovisky nemohly vyjít najevo nové skutečnosti. Žalobci měli možnost podat novou žádost o územní rozhodnutí na základě nově získaných stanovisek dotčených orgánů, kterou nevyužili. K námitce stran stanoviska vodoprávního úřadu žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobci obdrželi toto stanovisko ze dne 1.4.2009. Podle žalovaného je zcela jednoznačné, neboť informuje žalobce, že musí požádat o souhlas vodoprávní úřad s ohledem na to, že se část stavby nachází v záplavovém území. Proto je požadavek stavebního úřadu na předložení souhlasu vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen zákon o vodách) legitimní. Žalobci namísto toho, aby si jej obstarali, začali polemizovat s dotčeným orgánem a shánět důkazy u neoprávněných subjektů o tom, že se na jejich pozemku záplavové území nevyskytuje. Do dne podání vyjádření žalovaného k žalobě o souhlas nepožádali.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobců zdůraznila, že si měl stavební úřad nejprve sám vyhodnotit otázku platnosti územně plánovací dokumentace a až poté vyzývat žalobce k doplnění jejich žádosti. Podle stanoviska žalobců je platná územně plánovací dokumentace z roku 1959 a výzva stavebního úřadu k doplnění žádosti proto byla bezpředmětná. V té době platný stavební zákon neukládal žalobcům povinnost stanoviska dotčených orgánů státní správy (dále též DOS) dokládat, žadatelé neměli povinnost stanoviska do žádosti uvádět, proto je nezajišťoval. Žádost tedy nebyla neúplná, stavební úřad měl sám uvážit, zda má územní plán či nikoliv a sám měl stanoviska DOS obstarat před prvním ústním jednáním, byla to jeho povinnost. Za zásadní pochybení považuje skutečnost, že stavební úřad přerušil řízení podle § 64 správního řádu, neboť pro takový postup nebyl důvod, žádost byla úplná. V usnesení o přerušení řízení byly žadatelům uloženy povinnosti, které neměli, tyto povinnosti měl stavební úřad. Stavební úřad rovněž neměl postaveno na jisto, zda pro jeho území existuje či nikoliv územní plán. Vedl tak řízení, aniž si tuto otázku vyjasnil a přenesl řešení této otázky nezákonně na žadatele. Stanoviska DOS, pokud byla nutná, měla být vydána do prvního ústního jednání, pokud nebyla vydána, již se k nim nepřihlíží. Správní orgán I. stupně a žalovaný se dopustili nezákonného postupu v průběhu stavebního řízení, který je zcela zásadní a vedl k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé.

Zástupce žalovaného uvedl, že žalobci nesprávně zavádí věc do sféry platnosti územně plánovací dokumentace z roku 1959 a zcela přehlíží, že byli vyzváni k doložení podle stavebního zákona, který platí a který vyžaduje stanoviska DOS ve smyslu § 86 odst. 2 písm. b) a § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona. Stavební úřad účastníkům poskytl součinnost a seznámil je s tím, co mají doložit. Součástí správního spisu je opakovaně doložené stanovisko Městského úřadu v Černošicích, že je třeba, aby bylo vydáno stanovisko z hlediska vodního zákona a zákona na ochranu přírody a krajiny. Tato stanoviska žalobci nepředložili, řízení

proto bylo zastaveno. Jednalo se o zásadní stanoviska, bez nichž nebylo možné v řízení pokračovat. Konstatoval, že žalobci proti přerušení řízení za účelem doplnění žádosti nepodali odvolání, přičemž lhůta, která byla žalobcům stanovena pro doplnění žádosti, byla přiměřená a žalobci nepožádali o její prodloužení. Navíc bylo prvoinstanční rozhodnutí vydáno až několik měsíců poté, kdy lhůta uplynula, žalobci tak měli možnost svou žádost ještě doplnit. (pozn. ke stanovisku zástupkyně žalobců ještě doplnit přednes z 13.9.2013 a sice, že v té době platný stavební zákon neukládal žalobcům povinnost stanoviska DOS dokládat, žadatelé neměli povinnost stanoviska do žádosti uvádět, proto je nezajišťovali, žádost tedy nebyla neúplná, stavební úřad měl sám uvážit, zda má územní plán či nikoliv a sám mě stanoviska DOS obstarat před prvním ústním jednáním, byla to jeho povinnost. Za zásadní pochybení považuje skutečnost, že stavební úřad přerušil řízení podle § 64 správního řádu, neboť pro takový postup nebyl důvod, žádost byla úplná. V usnesení o přerušení řízení byly žadatelům uloženy povinnosti, které neměli, tyto povinnosti měl stavební úřad. Stavební úřad rovněž neměl postaveno na jisto, zda pro jeho území existuje či nikoliv územní plán. Vedl tak řízení, aniž si tuto otázku vyjasnil a přenesl řešení této otázky nezákonně na žadatele. Stanoviska DOS, pokud byla nutná, měla být vydána do prvního ústního jednání, pokud nebyla vydána, již se k nim nepřihlíží. Správní orgán I. stupně a žalovaný se dopustili nezákonného postupu v průběhu stavebního řízení, který je zcela zásadní a vedl k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé.

Zástupce zúčastněné osoby obec Slapy poukázal nato, že po podání žádosti žalobců ve správním řízení probíhaly soudní spory, konkrétně spor o náhradu škody ve věci sp. zn. 18C 16/2010 u OS Praha západ, který vydal rozsudek dne 23.4.2010 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 11.11.2010, č.j. 28Co 477/2010-279, v níž byla řešena i otázka územně plánovací dokumentace. Dále poukázal na rozsudek NSS ze dne 19.1.2011, č.j. 3Ao 7/2010-73 s tím, že se jedná o třetí rozsudek ve věci opatření obecné povahy. NSS zde dospěl k závěru, že OOP ve věci stavební uzávěry je v souladu se zákonem. Zástupce zúčastněné osoby obec Slapy se dále připojil ke stanovisku žalovaného. (pozn. ke stanovisku zástupkyně žalobců ještě doplnit přednes z 13.9.2013 a sice, že v té době platný stavební zákon neukládal žalobcům povinnost stanoviska DOS dokládat, žadatelé neměli povinnost stanoviska do žádosti uvádět, proto je nezajišťovali, žádost tedy nebyla neúplná, stavební úřad měl sám uvážit, zda má územní plán či nikoliv a sám mě stanoviska DOS obstarat před prvním ústním jednáním, byla to jeho povinnost. Za zásadní pochybení považuje skutečnost, že stavební úřad přerušil řízení podle § 64 správního řádu, neboť pro takový postup nebyl důvod, žádost byla úplná. V usnesení o přerušení řízení byly žadatelům uloženy povinnosti, které neměli, tyto povinnosti měl stavební úřad. Stavební úřad rovněž neměl postaveno na jisto, zda pro jeho území existuje či nikoliv územní plán. Vedl tak řízení, aniž si tuto otázku vyjasnil a přenesl řešení této otázky nezákonně na žadatele. Stanoviska DOS, pokud byla nutná, měla být vydána do prvního ústního jednání, pokud nebyla vydána, již se k nim nepřihlíží. Správní orgán I. stupně a žalovaný se dopustili nezákonného postupu v průběhu stavebního řízení, který je zcela zásadní a vedl k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé.

Soud neprovedl důkazy navržené žalobci v podané žalobě ani důkaz spisem Okresního soudu pro Prahu západ, sp.zn. 18C 16/2010, neboť je považoval za nadbytečné. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, jedná se o posouzení právní otázky zákonnosti zastavení řízení stavebním úřadem, resp. žalovaným, a pro toto posouzení skýtá spisový materiál dostatečné podpoklady, jak bude konkrétně uvedeno níže.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

Podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

Podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní orgán může řízení usnesením přerušit a) současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v rozhodném znění řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

Podle ust. § 86 odst. 2 správního řádu správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřipustné.

Podle ust. § 88 odst. 1 správního řádu neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Jestliže byl odvoláním napaden jen některý výrok rozhodnutí podle § 82 odst. 3 a lze-li příslušnou část spisu oddělit, předá správní orgán pouze tu část spisu, která se týká otázky, o níž bylo rozhodnuto v napadeném výroku rozhodnutí. V případě nepřipustného nebo opožděného odvolání předá spis odvolacímu správnímu orgánu do 10 dnů; ve stanovisku se omezí na uvedení důvodů rozhodných pro posouzení opožděnosti nebo nepřipustnosti odvolání.

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Podle ust. § 93 odst. 1 správního řádu jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.

Podle ust. § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona v rozhodném znění k žádosti žadatel připojí rozhodnutí dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, závazná stanoviska, pokud byla obstarána před zahájením řízení, nejde-li o koordinované závazné stanovisko podle § 4 odst. 6, vydané správním úřadem, který je příslušný vydat územní rozhodnutí.

Podle ust. § 90 téhož zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Podle ust. § 96 odst. 1, 4 téhož zákona místo územního rozhodnutí může stavební úřad vydat územní souhlas, a to na základě oznámení o záměru, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat, obsahuje-li závazné stanovisko dotčeného orgánu podmínky, nebo je-li takovým závazným stanoviskem vyjádřen nesouhlas, nebo pokud záměr podléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí podle zvláštního právního předpisu. Je-li záměr v souladu s požadavky uvedenými v § 90, vydá stavební úřad územní souhlas se záměrem, a to do 30 dnů ode dne jeho oznámení, a opatří situační výkres ověřovací doložkou. Dojde-li však stavební úřad k závěru, že záměr nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu, nebo je-li třeba stanovit podmínky pro jeho realizaci, rozhodne usnesením, které vydá ve lhůtě 30 dnů od oznámení záměru, o projednání záměru v územním řízení. Usnesení se doručuje oznamovateli a příslušné obci.

Podle ust. § 110 odst. 2 písm. d) téhož zákona k žádosti stavebník připojí závazná stanoviska, popřípadě stanoviska nebo jiné doklady vyžadované zvláštními právními předpisy, pokud je stavebník obstaral předem.

Podle ust. § 148 zák. č. 128/ 2000 Sb., o obcích (dále jen zákon o obcích) skutečnosti nasvědčující vyloučení zaměstnance obce zařazeného do obecního úřadu z projednávání a rozhodování věci ve správním řízení se oznamují vedoucímu odboru obecního úřadu; v obcích, kde není zřízen odbor obecního úřadu, se toto oznámení činí starostovi. Skutečnosti nasvědčující vyloučení vedoucího odboru obecního úřadu se oznamují tajemníkovi obecního úřadu; v obci, kde nepůsobí tajemník obecního úřadu, se toto oznámení činí starostovi. U člena komise nebo zvláštního orgánu se oznámení činí starostovi. O podjatosti rozhoduje orgán, popřípadě zaměstnanec, jemuž se skutečnosti nasvědčující vyloučení oznamují; ten také v případě, že zaměstnanec nebo člen orgánu bude vyloučen pro podjatost, učiní potřebná opatření k zajištění dalšího řízení.

Obecnými námitkami v úvodu žaloby (bod I. písm. a), b) žaloby), kde žalobci tvrdili, že na řadu jejich závažných odvolacích námitek žalovaný vůbec nereagoval, odůvodnění jeho rozhodnutí obsahuje řadu nepravdivých tvrzení, žalovaný pominul závažná procesní pochybení stavebního úřadu, ačkoliv tato byla žalobci v rámci jejich odvolání napadána, se soud pro jejich nekonkrétnost nezabýval, neboť žalobci v rozporu s ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. v této části žaloby neformulovali žalobní tvrzení tak, aby z nich bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považují žalobou napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Soud nemůže za žalobce její žalobní tvrzení jakkoliv doplňovat či se domýšlet, co tím žalobci mínili a proto přistoupil k přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, na základě dalších, již konkrétně formulovaných žalobních bodů.

Za nedůvodné soud považuje tvrzení žalobců (bod I. písm. c) žaloby), že žalovaný omezil jejich práva na účast ve správním řízení tím, že jím vůbec neoznámil, že odvolání přijal a řízení zahájil, nesdělil jim jeho spisovou značku a porušil tak § 47 odst. 1 za použití § 93 odst. 1 správního řádu. Podle stanoviska soudu k tvrzenému porušení správního řádu nedošlo, neboť v případě zahájení odvolacího řízení z důvodu podání odvolání samotnými žalobci zákon takovou povinnost správnímu orgánu neukládá. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s ust. § 86 a násl. správního řádu, kdy po podání odvolání žalobců správní orgán prvního stupně provedl úkony, které mu zákon ukládá a předložil odvoláním napadené rozhodnutí žalovanému (§ 88 správního řádu), který o odvolání postupem podle § 90 odst. 5 citovaného zákona o odvolání rozhodl. Užití ust. § 93 odst. 1 ve spojení s § 47 odst. 1 správního řádu, na které žalobci poukazují, je třeba aplikovat s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem projednávané věci. Jak již bylo shora uvedeno, žalobci zahájení odvolacího řízení sami iniciovali, o zahájení odvolacího řízení byli tedy uvědomeni. Jiné odvolání uplatněno nebylo a ostatní účastníci správního řízení měli možnost se k podanému odvolání vyjádřit, přičemž někteří svého procesního práva využili (Obec Slapy, Družstvo pro rekreační bydlení).

Žalobci dále namítali, že se žalovaný nezabýval jejich námitkou podjatosti vůči Ing. Daně Sommerové (bod I. písm. d) žaloby). Ani tuto žalobní námitku soud nepovažuje za opodstatněnou. Podle obsahu spisového materiálu a žalobních námitek pod bodem I. písm. e) a bodem V. žaloby žalobci po celou dobu stavebního řízení před správním orgánem prvního stupně s jeho postupem nesouhlasili a měli za to, že se úřednice stavebního úřadu jednání s nimi vyhýbá a nechává se i zapírat. Námitku podjatosti vůči Ing. Daně Sommerové ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu v této fázi řízení nevznесли a učinili tak až v podaném odvolání ovšem ve vztahu k žalovanému, který není k jejím posouzení příslušný. Podle citovaného zákonného ustanovení má být námitka podjatosti podána bez zbytečného odkladu poté, co se účastník řízení o podjatosti dozví, neboť smyslem je, aby se správní orgán mohl touto námitkou kvalifikovaně zabývat a rozhodnout o ní. Činí tak bezodkladně usnesením podle § 76 správního řádu služebně nadřízený osoby, o kterou jde, nebo ten, kdo má obdobné postavení. Jde o příslušnost funkční, nikoli věcnou, usnesení tak vydává orgán, který vede řízení. O případném oprávněm prostředku rozhoduje jeho nadřízený správní orgán. O námitce podjatosti má smysl rozhodovat jen tehdy, dokud není vydáno rozhodnutí ve věci samé (Správní řád, Komentář, II. vydání, Josef Vedral). V projednávané věci tak měli žalobci uplatnit námitku podjatosti vůči služebně nadřízenému Ing. Sommerové ve smyslu § 148 zákona o obcích, nikoli vůči žalovanému, který by rozhodoval až o případně podaném oprávněm prostředku. Také podle judikatury správních soudů (byť ke starší právní úpravě § 12 správního řádu z r. 1967 Sb.) má smysl o námitce podjatosti rozhodovat jen tehdy, dokud není vydáno rozhodnutí ve věci samé. V odvolacím řízení by se musel odvolací orgán vypořádat s námitkou podjatosti úřední osoby orgánu prvního stupně již jen v rámci přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí ve věci a řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo. Rozhodovat o této otázce dodatečně, zákon samostatně neumožňuje (rozsudek KS v Brně ve věci sp.zn. 29 Ca 200/96 z 10.6.1998). Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé žalovaný této povinnosti dostál, neboť řádně přezkoumal řízení, které předcházelo vydání prvoinstančního správního orgánu, jeho vady neshledal, odvolání žalobců zamítl a potvrdil zákonnost postupu stavebního úřadu zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodů v rozhodnutí uvedených. Soud proto námitku odmítl.

Tvrzení žalobců o šikanózním postupu stavebního úřadu (bod I. písm. e) žaloby), který jim jako podmínku vydání územního souhlasu uložil předložit doklady, které byly podle žalobců jednak zcela nadbytečné a jednak je nebylo možno zajistit v určené lhůtě, souvisí se

samotnou podstatou sporu, tj. otázkou, zda stavební úřad a žalovaný postupovali v souladu se zákonem, když společné územní a stavební řízení na stavbu žalobců, zahájené na základě jejich žádosti o vydání rozhodnutí o umístění a provedení stavby, podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavili, resp. žalovaný postup správního orgánu I. stupně potvrdil, soud nepřisvědčuje z důvodů, které níže uvádí k posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitkám stran územního plánu (bod II. žaloby), k otázce ochrany životního prostředí a krajiny (bod III. žaloby) a ke stanovisku vodoprávního úřadu (bod IV. žaloby) soud z obsahu spisového materiálu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného zjistil, že žádostí ze dne 17.3.2009 oznámili žalobci záměr podle § 96 stavebního zákona o umístění stavby u stavebního úřadu. Jako přílohy jsou uvedeny oznámení o záměru, dopisy účastníkům řízení, platný územní plán – mapová část, rozsudky NSS v Brně a projektová dokumentace. Podle obsahu oznámení o záměru (část B.) byla závazná stanoviska DOS vydána samostatně, přičemž v textu nejsou tato samostatná stanoviska DOS konkrétně vyznačena ani k oznámení o záměru připojena. Jako místo záměru je uvedena obec Slapy, k.ú. Přestavlky u Slap, parc. č. 296/565, druh pozemku podle katastru nemovitostí ostatní plocha o výměře 2502 m². Stavbou je stavba pavilónu přístaviště o zastavěné ploše 25 m² bez přípojek na inženýrské síť, oplocení pozemku s tím, že realizace záměru nemá žádného vlivu na sousední pozemky. K záměru se vyjádřil mimo jiné správce povodí „Povodí Vltavy, státní podnik, závod dolní Vltava“ stanoviskem podle § 54 odst. 4 vodního zákona ze dne 27.3.2009 s tím, že z hlediska zájmu daných Směrným bodům hospodářským plánem v platném znění (ust. § 127 odst. 15 vodního zákona) je uvedený záměr možný a z hlediska dalších vodohospodářských zájmů daných vodním zákonem souhlasil bez připomínek.

Podle stanoviska odboru životního prostředí Městského úřadu Černošice (dále též OŽP Černošice) ze dne 1.4.2009, sp.zn. ŽP/S/MEUC-013666/2009/KOT vodoprávní úřad zjistil, že stavba pavilónu přístaviště a oplocení části pozemku částečně zasahuje do stanoveného záplavového území vodního toku Vltavy a podléhá souhlasu vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Uvedl, že o souhlas má být požádáno na zdejším vodoprávním úřadě a žádost má být podána v souladu s § 8 vyhlášky č. 432/2001 Sb. o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení souhlasu a vyjádření vodoprávního úřadu. Orgán ochrany přírody v témže stanovisku OŽP Černošice uvedl, že oplocení volné krajiny v rozsahu, jaký předpokládá předložená dokumentace, představuje zásah do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, a dále, že podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení je k umísťování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, nezbytný jeho souhlas, proto je nutné získat před povolením stavby souhlasné závazné stanovisko zdejšího orgánu ochrany přírody, k tomu je nutné dodat pohledy a podrobnější dokumentaci.

Usnesením ze dne 6.4.2009 (sp.zn. ST.149/09/So) stavební úřad rozhodl podle § 96 odst. 4 stavebního zákona o projednání záměru v územním řízení tak, že územní souhlas nelze vydat, neboť závazné stanovisko DOS k záměru obsahuje podmínky.

V podání ze dne 14.4.2009, adresované OŽP Černošice, žalobci vyjádřili svůj nesouhlas se stanoviskem vodoprávního úřadu, tvrdili, že stavba má stát na pozemku u Slapské vodní nádrže, kde se žádné záplavové území nevymezuje a uvedli další argumentaci, pro kterou s vyjádřením vodoprávního úřadu ve stanovisku ze dne 1.4.2009 nesouhlasí. Ke stanovisku orgánu ochrany přírody považovali za nepřijatelný názor, že se jedná o oplocení volné krajiny, namítali, že uvedené stanovisko je v přímém rozporu se zněním zákona na ochranu přírody a krajiny, naopak zamýšlená stavba je s ním plně v souladu.

Při ústním jednání ve věci vydání územního rozhodnutí na stavbu žalobců (protokol ze dne 14.5.2009, sp.zn. ST.149/09/So), za účasti zástupce žalobců, Povodí Vltavy a obecního

úřadu Slapy, bylo předloženo shora citované stanovisko OŽP Černošice ze dne 1.4.2009, z něhož vyplynula podmínka vydání souhlasu vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. c) a podmínka vydání závazného stanoviska podle zákona na ochranu přírody a krajiny. Povodí Vltavy, státní podnik předložil rovněž shora zmíněné stanovisko ze dne 27.3.2009 s tím, že záměr je možný. Obec Slapy vyjádřila nesouhlas s odkazem na své stanovisko ze dne 9.4.2009. Účastník řízení Družstvo pro rekreační bydlení vyjádřil nesouhlas z důvodu nedořešených restitučních řízení, Jaroslav Kubů a Marie Poláčková upozornili na vedení podzemních inženýrských sítí severozápadní části pozemku, Romana Matoušková jako veřejnost upozornila na vedení užitkové vody na pozemku. Všichni zúčastnění byli seznámeni s projednávaným záměrem v rozsahu předložené žádosti, včetně projektové dokumentace a spisové složky a splněním povinnosti dle § 87 odst. 2 stavebního zákona. Na základě provedeného jednání stavební úřad uzavřel, že vyzve žalobce k doplnění podkladu pro rozhodnutí a stanoví lhůtu pro přerušení řízení k doplnění, což učinil výzvou ze dne 4.6.2009 (sp.zn. 149/09/So). V ní podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žadatele, aby do 31.8.2009 doplnili žádost o souhlas vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona a souhlas orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona na ochranu přírody a krajiny k umístění stavby, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz (stanovisko Městského úřadu Černošice, odboru územního plánování jako DOS k posouzení souladu záměru s platnými územně plánovacími dokumentacemi) s poučením, že pokud nebudou nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Současně bylo usnesením z téhož dne (4.6.2009, č.j. St. 149/08/So-587/S) řízení, resp. společné územní a stavební řízení, přerušeno podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť předložená žádost nemá předepsané náležitosti podle § 86 stavebního zákona, neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení, umístění a provedení navrhované stavby v území a žadatelé byli proto vyzváni k doplnění žádosti.

Součástí spisového materiálu je i sdělení OŽP Černošice (ze dne 21.5.2009, sp.zn. ŽP/S/MEUC-01366/2009/KOT), adresované zástupci žalobců v reakci na jeho dopis ke stanovisku odboru životního prostředí ze dne 1.4.2009, podle kterého bylo zátopové území vodního toku Vltava v místě stavby stanoveno odborem vodního a lesního hospodářství a zemědělství Stč. KNV Praha pod č.j. VLHZ 1280/89-234 dne 30.5.1989. Vodoprávní úřad proto trval na svém vyjádření ze dne 1.4.2009. Dále OŽP Černošice poukázal na znění ust. § 12 odst. 4 zákona na ochranu přírody a krajiny s tím, že územní plán z roku 1959 není vyhotoven podle platného stavebního zákona a tudíž je třeba pro případné oplocení pozemku získat před vydáním územního povolení souhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody k zásahu do krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona na ochranu přírody a krajiny a pro vydání tohoto závazného stanoviska požaduje orgán ochrany přírody doplnit dokumentaci o přesný popis oplocení (druh oplocení, výška, rozměry atd.).

Součástí správního spisu je i sdělení Středočeského kraje, krajského úřadu, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 6.8.2009 k dopisu zástupce žalobců ze dne 24.7.2009, v němž krajský úřad poukazuje na dopis odboru vodního a lesního hospodářství Stč.KNV Praha ze dne 30.5.1989, jímž bylo stanoveno záplavové území Vltavy od říčního kilometru 86,100 do 154,00, tedy na území dnešních dvou krajů. Pro část Vltavy na území Středočeského kraje bylo pro říční kilometr Vltavy 0,000 až 91,327 stanoveno nové záplavové území. Krajskému úřadu není známo, že by se dochovaly v terénu znaky vytyčení čáry nejvyššího vzdušného, údaje o maximálně retenční hladině jsou uvedeny na internetových stránkách správce toku a vlastníka vodního díla Povodí Vltavy, státní podnik, na něhož se lze obrátit o podrobnější informace. Povodňový plán Středočeského kraje nevymezuje záplavová území. Vymezení záplavových území může být podkladem pro zpracování povodňových plánů. Dále krajský úřad sdělil, že záměry v zátopových území jsou omezeny podle § 67 vodního zákona s tím, že záměry je nutno projednat s příslušným vodoprávním úřadem,

kterým jsou vodoprávní úřady obcí s rozšířenou působností. Tam žadatelé získají také informace o příslušných zátopových územích.

Z obsahu spisového materiálu dále vyplývá, že žalobci ve lhůtě stanovené stavebním úřadem, tj. do 31.8.2009, výzvou stavebního úřadu požadované podklady a údaje k žádosti nedoplnili. Až podáním ze dne 11.11.2009, došlým stavebnímu úřadu dne 13.11.2009, žalobci navrhli, aby stavební úřad neprodleně řízení ve věci vydání územního souhlasu s umístěním stavby dokončil a vydal ve věci rozhodnutí, a vyjádřili nesouhlas s dodáním podkladů požadovaných ve výzvě ze dne 4.6.2009. Konkrétně k územně plánovacím podkladům tvrdili, že tento požadavek byl vznesen na základě námítky Obce Slapy, který na ústním jednání 14.5.2009 prezentovala jiný, novější územní plán pro danou lokalitu Ždán, ale následně se ukázalo, že takový novější územní plán obec k dispozici nemá. Námítku obce Slapy tak považují za lichou a pro řízení irelevantní. K souhlasu vodoprávního úřadu poukázali na sdělení Krajského úřadu Středočeského kraje z 6.8.2009 a uvedli, že námítka vodoprávního úřadu, že stavba částečně zasahuje do tzv. záplavového území, nebyla při jednání naprosto ničím doložena, jednalo se o námítku ad hoc a přesto k ní stavební úřad přihlížel. Tvrdili, že vodoprávní úřad nemá žádné kompetence, týkající se provozu a správy vodního díla Slapy, neboť to patří do kompetence Povodí Vltavy, jak vyplývá z § 25 zákona o vodách. Vodoprávní úřad tak není zřejmě k otázkám týkajícím se vodní nádrže Slapy věcně příslušný. Podle zákona o vodách by věcně příslušným vodoprávním úřadem bylo Ministerstvo zemědělství. Namítali, že v § 17 odst. 1 jsou závazné vyjmenovány případy staveb, pro které je třeba souhlasu u vodoprávního úřadu, navrhované stavby se to ale zřetelně netýká. Ve věci oplocení pozemku z ust. § 17 odst. 1 vodního zákona vyplývá, že souhlasu vodoprávního úřadu není třeba ke stavbách, které podle zvláštních předpisů podléhají pouze ohlášení. Z pohledu platného stavebního zákona ploty do výšky 1,8 nevyžadují ani ohlášení, ani povolení, tedy obě stavby, tj., jak oplocení pozemku, tak i stavba pavilonu na něm, nepodléhají řízení, které si vymíní vodoprávní úřad ani souhlasu tohoto úřadu samotného. Dotčeným orgánem ve věci staveb je zde zřejmě Povodí Vltavy, státní podnik, které žádné námítky nevznoslo. K souhlasu orgánu ochrany krajiny poznamenali ke stanovisku OŽP Černošice, že se jedná o teorii, která nemá oporu v platných zákonech, neboť stavební zákon ani zákon na ochranu přírody a krajiny požadovanou závaznou podmínku neobsahují ani ji z jejich kontextu nelze odvodit. Aplikace podmínky, tj. souhlasného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, by v praxi znamenala popření platnosti všech územních plánů, které vznikly před účinností stavebního zákona. Ten však platnost a účinnost územních plánů vzniklých před jeho účinností posuzuje, jako by byly vydány podle tohoto zákona s odkazem na § 187 a § 188.

Následně stavební úřad prvoinstančním rozhodnutím (usnesení o zastavení řízení ze dne 21.12.2009, č.j. St.149/09/SO-1429/S) společné územní a stavební řízení zahájené dne 17.3.2009 na základě žádosti žalobců o vydání rozhodnutí o umístění a provedení stavby podle § 66 odst. 1 písm. c) zastavil s odůvodněním, že po přerušení řízení a výzvě k doplnění žádosti, která neměla předepsané náležitosti, ve lhůtě do 31.8.2009 žalobci vady žádosti neodstranili a tyto vady brání pokračování v řízení. Žalobci nepředložili souhlas vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona, souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny podle § 12 odst. 2 zákona na ochranu přírody a krajiny a stanovisko Městského úřadu Černošice, odboru územního plánování jako DOS k posouzení souladu záměru s platnými územně plánovacími podklady.

Žalobci proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání (ze dne 6.1.2010) dne 13.1.2010, kde argumentovali obdobně jako v podané žalobě. K odvolání se negativně vyjádřili účastníci řízení Družstvo pro rekreační bydlení a obec Slapy.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Součástí spisového materiálu je i písemnost, adresovaná zástupci žalobců, datovaná dnem 23.12.2009, došlá

stavebnímu úřadu dne 28.12.2009 pod č.j. 1958/09/SUS/KAL, kterou je stanovisko odboru životního prostředí Městského úřadu Černošice, ze kterého vyplývá nezměněné stanovisko stran požadavků stavebního úřadu na doložení stanoviska DOS vodoprávního úřadu. Naproti tomu orgán ochrany přírody podle zákona na ochranu přírody a krajiny po zhodnocení souhlasil s předloženým záměrem za zde uvedených předpokladů, kdy usoudil, že při splnění těchto podmínek nedojde k realizaci záměrů k negativním zásahům do krajinného rázu, který by mohl vést k narušení harmonického měřítka v krajině. Orgán ochrany přírody se tak vyjádřil v rozporu se svým původním stanoviskem ze dne 1.4.2009.

Žalobní námitka ve znění upřesnění při ústním jednání, a sice, že v době podání žádosti platný stavební zákon žadatelům neukládal povinnost stanoviska DOS dokládat, pokud byla nutná, měla být vydána do prvního ústního jednání, pokud nebyla vydána, již se k nim nepřihlíží, správní orgán měl sám stanoviska DOS obstarat před prvním ústním jednáním, pro jejich absenci neměl řízení přerušovat ve smyslu § 64 správního řádu, neboť žádost byla úplná, stavební úřad měl postavit na jisto, zda pro jeho území existuje či nikoliv územní plán a pokud vedl řízení, aniž si tuto otázku vyjasnil, přenesl řešení této otázky nezákonně na žadatele, není důvodná. K tomu soud předně poukazuje na vlastní žádost žalobců podle § 96 stavebního zákona, tj. žádost o územní souhlas, ve které v příloze „část B“ uvádějí, že přikládají stanovisko nebo vyjádření dotčeného orgánu nebo příslušného úřadu nebo závěr zjišťovacího řízení, že záměr nevyžaduje posouzení jeho vlivů na životní prostředí, přičemž z obsahu spisového materiálu se nepodává, že by taková příloha byla k žádosti připojena. Pokud za takovou přílohu považovali oznámení o záměru Povodí Vltavy SP, který se záměrem souhlasil (sdělení ze dne 27.3.2009), nejedná se však o stanovisko DOS, neboť Povodí Vltavy SP je správcem povodí ve smyslu § 48 zákona o vodách, nikoliv vodoprávním úřadem ve smyslu § 17 téhož zákona. Podle shora citovaného ustanovení § 96 odst. 3 písm. b) stavebního zákona k oznámení žadatel připojí závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. Podle odst. 1 citovaného zákonného ustanovení přitom územní souhlas nelze vydat, obsahuje-li závazné stanovisko DOS podmínky nebo je-li takovým závazným stanoviskem vyjádřen nesouhlas nebo pokud záměr podléhá posouzení z hlediska vlivu na životní prostředí podle zvláštního právního předpisu. V projednávané věci dospěl stavební úřad k závěru, že záměr nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu a proto v souladu s ust. § 96 odst. 4 stavebního zákona vydal ve lhůtě 30 dnů od oznámení záměru usnesení, kterým rozhodl o projednání záměru v územním řízení (usnesení ze dne 6.4.2009 s tím, že územní souhlas nelze podle § 96 odst. 1 stavebního zákona vydat, neboť závazné stanovisko DOS k záměru obsahuje podmínky. Tím měl na mysli stanovisko OŽP Černošice ze dne 1.4.2009, podle něhož stavba podléhá souhlasu vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vodách a souhlasu orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona na ochranu přírody a krajiny. Oznámením ze dne 14.4.2009 stavební úřad spojil územní a stavební řízení a zahájil společné řízení o žádosti žadatelů, a nařídil ústní jednání s tím, že DOS a účastníci řízení mohou závazná stanoviska a námitky, popřípadě důkazy, uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Oznámení bylo zástupci žalobců doručeno dne 17.4.2009 a žadatelé tak byli nadále vázáni mimo jiné ust. § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, podle kterého k žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí rozhodnutí DOS podle zvláštních právních předpisů, závazná stanoviska, pokud byla obstarána **před** zahájením řízení, resp. ust. § 110 odst. 2 písm. d) téhož zákona, tj. k žádosti o stavební povolení připojit závazná stanoviska, popřípadě stanoviska nebo jiné doklady vyžadované zvláštními právními předpisy, pokud je stavebník obstaral předem. Z uvedeného je zřejmé, že žadatel má k žádosti o vydání územního, resp. stavebního povolení, rozhodnutí či stanoviska DOS připojit a pokud tak neučiní při podání žádosti a je takových stanovisek potřeba, je povinen tak učinit dodatečně, resp. na výzvu stavebního úřadu. Tento výklad je podpořen následnou novelou stavebního zákona zákonem

č. 350/2012 Sb., který v ust. § 86 odst. 2 a § 110 odst. 2 dosavadní právní úpravu „pokud byla obstarána před zahájením řízení“ či „pokud je stavebník obstaral předem“ vypustil. Při ústním jednání dne 14.5.2009 bylo stanovisko OŽP Černošice ze dne 1.4.2009, obsahující shora uvedené podmínky, uplatněno a byla tak naplněna výzva ke koncentraci řízení ze strany stavebního úřadu ve smyslu § 89 odst. 1 stavebního zákona. Neobstojí tak tvrzení žalobců, že stavební zákon platný v době podání žádosti jim povinnost dokládat stanoviska DOS jako žadatelům neukládal ani tvrzení, že tato stanoviska byla součástí žádosti, že stavební úřad sám stanoviska DOS neobstaral před prvním jednáním a že tuto povinnost přenesl nezákonně na žalobce. Při ústním jednání dne 14.5. totiž byla předložena stanoviska DOS, které stavební úřad sám opatřil (komplexní stanovisko odboru životního prostředí Černošice, ze kterého vyplývá souhlas ze strany orgánu ochrany ovzduší, orgánu veřejné správy v oblasti odpadového hospodářství, orgánu ochrany ZPF, státní správy lesů, státní správy myslivosti a státní památkové péče a naproti tomu požadavek zajistit souhlas vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vodách a orgánu ochrany přírody a krajiny podle § 12 odst. 2 zákona na ochranu přírody a krajiny). Postup stavebního úřadu, který po zjištění, že žalobci nemají požadovaná stanoviska vodoprávního úřadu a orgánu ochrany přírody a krajiny k dispozici, řízení za účelem doložení souhlasu vodoprávního úřadu, souhlasu orgánu ochrany přírody a stanoviska odboru územního plánování Černošice přerušil (usnesení ze dne 4.6.2009) soud považuje za procesní postup, který je v souladu se zákonem a jímž dal stavební úřad ve vztahu k žadatelům najevo, že se po jejich doplnění bude žádosti věcně zabývat. Dále soud konstatuje, že žalobci nepodali proti usnesení o přerušení řízení opravný prostředek a toto nabylo právní moci. Ke stěžejní žalobní námitce a podstatě sporu, tj., zda byl požadavek stavebního úřadu na doplnění žádosti žalobců o stanovisko vodoprávního úřadu, orgánu ochrany přírody a odboru územního plánování opodstatněný či nikoliv soud přisvědčuje stanovisku správních orgánů obou stupňů, které vyšly z komplexního stanoviska OŽP Černošice ze dne 1.4.2009 a sdělení téhož správního orgánu ze dne 21.5.2009 ve spojení se zprávou Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 24.7.2009, podle kterých je stanovisek vodoprávního úřadu a orgánu ochrany přírody a krajiny třeba. Že se nejedná o šikanózní postup správních úřadů vůči žadatelům vyplývá z ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vodách, podle kterého je souhlasu vodoprávního úřadu třeba ke stavbách v záplavových územích. Že je stavba umístěna v záplavovém území vyplývá z dopisu odboru vodního, lesního hospodářství KNV Praha ze dne 30.5.1989, který nebyl podle stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje změněn, a proto je ve smyslu § 67 odst. 1, 2 písm. c) a § 66 odst. 4 citovaného zákona třeba souhlasu vodoprávního úřadu, neboť v záplavových územích se nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby zde uvedené, resp. je zakázáno mimo jiné zřizovat oplocení, živé ploty a jiné podobné překážky (§ 67 odst. 1, 2 písm. c)), přičemž předmětem žádosti žalobců je i oplocení pozemku. Je tak třeba, aby se vodoprávní úřad, který záplavové území stanovil (§ 66 odst. 4), k žádosti kladně vyjádřil. Požadavek na vydání souhlasného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny je odůvodněn zněním ust. § 12 zákona na ochranu přírody a krajiny a druhem a rozsahem oznamovaného záměru a jeho vlivu na sousední pozemky a stavby (dle žádosti žadatelů), jímž je „stavba pavilónu přístaviště o zastavěné ploše 25 m², bez přípojek na inženýrské sítě, oplocení pozemku v rekreační oblasti. Z obsahu oznámení záměru, resp. že žádosti žalobců, vyplývá, že stavba bude realizována v souladu s platným územním plánem. K tomu soud připomíná znění ust. § 90, zejména písm. a), b), c) tohoto zákonného ustanovení, podle něhož v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických urbanistických hodnot území a s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území. Nelze tak přisvědčit žalobcům, že by stavební úřad a žalovaný přednášeli na žalobce své

povinnosti a že měla být nejdříve vyřešena otázka, zda pro území, v němž má být stavba umístěna a postavena, existuje či nikoliv územní plán. Stavební úřad totiž po žalobcích ve výzvě v souvislosti s přerušením řízení nepožadoval, aby zaujímali stanovisko k tomu, zda existuje či neexistuje územní plán a který z nich eventuálně považují za aktuální pro svůj záměr. Žalobcům pouze uložil, aby, mimo jiné, doplnili svoji žádost i o stanovisko odboru územního plánování. Tento odbor by se ve svém stanovisku, a nikoliv žalobci, měl zabývat posouzením záměru s platnými územně plánovacími podklady.

Lze tak uzavřít, že stavební úřad důvodně a v souladu se zákonem požadoval po žalobcích doplnění jejich žádosti, neboť jejich žádost neměla předepsané náležitosti, a to o stanoviska DOS, bez nichž nelze v řízení pokračovat. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobci ve stanovené lhůtě, tj. do 31.8.2009, žádost o požadované náležitosti nedoplnili. Neučinili tak ostatně ani o několik měsíců později, neboť prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu bylo vydáno až 21.12.2009. Žalobci svou aktivitu ve vztahu ke stavebnímu úřadu omezili pouze na podání ze dne 11.11.2009, došlé stavebnímu úřadu dne 13.1.2009, z jehož obsahu je patrný nesouhlas s požadavky stavebního úřadu na doplnění žádosti. Stavební úřad tak rozhodoval za situace, kdy po několikanásobném překročení lhůty pro doložení žádosti ze strany žalobců požadované náležitosti doplněny nebyly. Do jeho dispozice se až dne 28.12.2009 (č.j. 1958/09/SUS/KAL) dostalo změněné stanovisko OŽP Černošice ze dne 23.12.2009, který nadále již nepožadoval stanovisko orgánu ochrany přírody podle § 12 zákona na ochranu přírody a krajiny. Bylo procesním pochybením správního orgánu I. stupně, pokud žalovanému v rozporu s ust. § 88 odst. 1 správního řádu nepředal úplný spis k projednání odvolání, neboť jak vyplývá z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný se k tomuto změněnému stanovisku DOS nevyjádřil a podle písemného vyjádření k žalobě jej ani neměl k dispozici. Tato procesní vada však nezakládá důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v jejím důsledku nebylo nezákonně rozhodnuto o věci samé. Je tomu tak proto, že i chyběly dvě podstatné náležitosti žádosti, a sice stanovisko vodoprávního úřadu a stanovisko odboru pro územní rozvoj, bez nichž nelze v řízení pokračovat. Důvod pro zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu tak trval i v odvolacím řízení a žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Výrok o osobách zúčastněných na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud neshledal důvod, pro který by náklady řízení osobám zúčastněným na řízení přiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.